Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Eneste Barn (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: ”Noveller”, i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 231. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387590032/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

sig i Ægteskab med denne, da har Du i det Fald, at Faderen ikke godvillig vil udlevere hende, at befrie hende med den saavel civile som militære Magt, der staaer med vor allernaadigste Tilladelse til din Disposition.« – Under Oplæsningen af dette Document, knyttede vor Kammerherre først den ene Haand, saa dem begge, og strakte dem med stive Arme skraa ned udenfor Hofterne, ret i gammeldags Klopfægter-Maneer, og da saa Forelæseren vilde, som han blev færdig række ham det, knipsede han til det med højre Pegefinger, og begyndte at trampe saa med den ene Fod, saa med den anden – det lille tykke Corpus ikke uligt en Statue der vakler i Jordskjælv. – »Naal« sagde den Anden med uforandret Solskinsansigt – »Og De, min Frøken, hvad beslutter De? Deres frie Villie har De.« – »Du vil dog ikke løbe fra din Fader?« bruste Faderen til Datteren.

– »Hun behøver ikke at løbe,« tog den fremmede Kammerherre Ordet; »for hun kan kjøre med mig – om hun vil. – Bliver de her, eller maa jeg byde dem min Arm?« Hun tog imod den og bukkede for Faderen. – »Løb saa din Taskel« raabte denne; »løb til Verdens Ende med din liderlige Matros! Men vov dig aldrig indenfor Grændserne af dit fædrene Gods! Det er tabt for dig – Du er arveløs.«

Hermed skiltes Fader og Datter. De havde seet hverandre for sidste Gang.

Kammerherren blev oppe lige til næste Morgen. Snart skrev han, snart gik han frem og tilbage i sit Soveværelse, nu med hurtige faste Trin, nu langsomt, ligesom Een der grubler eller er kommen op af en Sygdom. – Uden at have nydt noget siden Gaarsdagen, kastede han sig omsider paa Sengen, men i Klæderne, ringede paa Tjeneren og befalede ham at vække sig om to Timer. – Den fastsatte Tid gik Tjeneren ind; men kunde ikke faae ham vaagen; thi han var død; et Slagflod havde gjort Ende paa hans slette Liv, og kvalt hans Hævnplaner i Fødselen. – Den forhadte Svigersøn blev hans Universalarving.

Denne tog aldrig Bopæl paa H…; men kom blot en Gang hver Sommer dertil for at eftersee Bestyrelsen af Gaard og Gods saavelsom Vedkommendes Regnskaber; hans Kone var ingensinde med; men forblev hellere i Hovedstaden, hvor hun naturligviis kunde more sig bedre. – Maaskee Fru B…'s Ulyst til at gjensee sin Fødegaard og Egn ogsaa har bevæget Manden til, efter faa Aars Forløb at sælge det Hele herovre. – Denne Handelssag tilligemed saa mange

Smaatteriet, der først maatte bringes tilende paa Godset, holdt ham længere end sædvanligt dersteds.

Da han kom tilbage fandt han sit Huus, sine Børn, sine Tyende; men sin Kone fandt han ikke: let kom hun – let gik hun.

Enten nu Tiden var bleven hende lang, mens Manden var borte, eller hun var bleven keed af ham, – hvilket jeg snarest vil troe – nok var det: hun havde erhvervet sig en anden Lieutenant, til at forkorte Tiden. Men begge havde et Par Dage, før hun ventede sin rette Lieutenant hjem, pillet af med alt det ædle Metal, der havdes i Huset – som der meentes – over til Sverrig. Idetmindste har en Bekjendt af mig fortalt mig følgende:

»Jeg var i Sommeren 1805 i Christianstad, hvor jeg havde en Handelsforretning for vort Huus. Der træffer jeg en Dag den Lieutenant, som nogle Uger iforveien var smuttet bort med Fru B . . . – jeg havde kjendt ham godt fra Kjøbenhavn, og et par Gange laant ham Penge – som jeg aldrig fik igjen. – »Er det Dig? R . . . .!« raabte han, »hvad bestiller Du her? Følg med hjem, og see hvordan jeg boer!« – Jeg fulgte med, og saae, at han boede smaat, men dog temmelig godt. Han gik strax hen til en Dør, satte Munden til Sprækken, og sagde: »Frue! maae jeg bede om Frokost til to Personer!« – Jeg ventede nu at faae Fru B . . . . at see; men det var en ganske anden: da hun kom ind med det forlangte, hørte jeg og paa Sproget, at hun var svensk. – Da hun igjen havde lukket Døren efter sig, gjorde L. en frivol Grimasse, og sagde: »Hun er hverken af de yngste eller smukkeste; men hun er mig en solid Veninde – Du forstaaer mig nok?« – »Vel gjør jeg det« svarte jeg; »men jeg troede ellers, Du havde en ældre Veninde.« – »Ah!« sagde han, »har havt – rigtig! joh! Du kjendte jo Fru B . . . – der var ingen Udkomme med hende: hun var løbet fra sin Fa'er, fra sin Mand, og saa løb hun fra mig med, den Satan!« – »Hvem løb hun saa med?« spurgte jeg, »og hvor er hun nu?« – »hun løb tilbage til Danmark med en Handelsbetjent, der kneb en Deel Mynter fra sin Principal; men hvordan det siden er gaaet med hende – det veed jeg slet intet af – drik engang!«

En halvsnees Aar tilbage var jeg et Ærinde paa H . . . . – Ak! hvor forandret!

Den gammeladelige grundmurede Borg var forsvundet, og en Vaaning af Bindingsværk og med Straatag, var nu den borgerlige